

UKRAINIAN LABOR NEWS

Published semi-weekly by the Ukrainian Labor News Ass'n. cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man.

Subscription per year \$4.00 Telephone: St. John 1465.

UKRAЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

часопис для робочого люду — виходить два рази на тиждень: В СЕРЕДУ І СУБОТУ. Видає Товариство "Українських Робітничих Вістей". Передплата на рік \$4.00.

Адреса: UKRAINIAN LABOR NEWS cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

ЛІКВІДАЦІЯ ПОЛЯКАМИ ТАРНІВСЬКОЇ ПЕТЛЮРІВЩИНИ.

Депеша з Берліна під датою 18. цвітня принесла була з Варшави вістку, що польське правительство віддало до розпоряджості Петлюри прегарний вагон для свобідного подорожованя — очевидно по території з українським населенем — в цілі веденя агітації проти радянських републик.

Майже в той самий час, бо лише о два дні вчасніше, себ-то дня 16. цвітня — депеша з Берліна принесла знова вістку, також з Варшави, що російське совітське правительство вислало до польського правительства домагане, щоби воно зірвало вські зносини з Петлюрою і Савіновим.

Знова недавно подавали українські контрреволюційні газети в Америці, що граф Михайло Тишкевич, який заступає в Парижі існуюче на папері "правительство" Петлюри, жалував ся польському міністрови заграничних справ князеви Сапегі відчас його побуту в Парижі, що "правительство" Петлюри не виплачує йому (Тишкевичеву) нічого на удержане місці в Парижі. У відповідь на се князь Сапега заявив, що польське правительство виплачує Петлюрі місячно 30 мільонів польських марок, з чого 20 мільонів йде на його "правительство" і "військо", а 10 мільонів на заграничні місці.

Знова берлінське "Укр. Слово" з 15. марта с. р. помістило розмову з "одним з українських політиків", в якій той виразно сказав, що Петлюра "одрержує в своє особисте розпорядженє і під свою особисту відповідальність від польського уряду" — "від 80 до 100 мільонів марок у місяць". Се вже мали бути "кошти значно урізані".

Всі вище наведені факти свідчать, що польське правительство ще до недавна тримало на песьї службі "годовного отамана" Петлюру, який за гроші польських панів гавкав самий і за посередництвом своїх газет та "пресових бюр" на радянській републиці.

Наслідком виплачуваня сих мільонів Петлюрі було се, що в Тарнові збирали ся особисті підлібники Петлюри, які називали себе "радою републики" і видавали "універсали до українського народу" та уділяли "амністії" провинившим ся горожанам тарнівської петлюрівської "републики".

Наслідком виплачуваня сих мільонів Петлюрі було се, що й сам "годовний отаман" видавав "універсали" до населеня України, в котрих закликав карати большевиків та обіщовав прибути незадовго з своїм "військом" на Україну. А в розмовах з кореспондентами "годовний отаман" Петлюра говорив бундючно, як який цар-самодержець: мій народ, моя вітчизна, я веду агітацію, союз з Польщею мені необхідний, бо лише через неї я уйдю в Европу, коли в моїх руках буде Одеса і т. д. Хорий на голову Петлюра перехвалював ся також, що коли він поверне на Україну (?), то всьх сих панків, які не годять ся з його чорною роботою, він по голови не поглядить.

Так бундючно балакав ще до недавна отаман-погромщик Петлюра, який снував ривчосно якісь нездійснимі плани щодо свого "походу" на Радянську Україну.

Перебуванє Петлюри з його "правительством" і кільканийсьма тисячами полонених на польській території та його заговори проти Радянської України противили ся постановам риського мирового договору. І ось ми бачимо, що совітське правительство звернуло ся до польського правительства, щоби воно зірвало вські зносини з Петлюрою, про що була згадка на початку статі.

Крім сего і між самими Поляками зайшло непорозумінє через попіране польським правительством Петлюри. Се справа була навіть недавно порушена в польським соймі. Зайшло іза того, що тарнівське петлюрівське "правительство" вислало було до польського сойму чолобитну з нагоди ухваленя конституції, на що маршалок сойму Тропчинський відповів петлюрівським листом, в котрім, як подає варшавський "Робітник", крім подяки, "висловив ся прихильно про незалежність України", себто петлюрівської. З приводу сего вшехпольський посол Скарбек запитав в соймі, яке право має маршалок писати такі листи? Дальше Скарбек запитує правительство, "що воно задумує зробити, щоби скоротити діяльність невідвільних чинників, допомагаючих Українцям (петлюрівцям), і зробити нешкідливою армію Петлюри".

В дискусії над сего справою забирало голос більше послів, одні в дусі Скарбека, інші в противині.

У відповідь на поставлений Скарбом запит міністер заграничних справ князь Сапега заявив, що він з хвилею виними ратифікаційних грамот точно буде виконувати договірні зобовязаня, а також ті, які відносять ся до оружных організацій, правительств і т. п. Се, очевидно, відносить ся і до петлюрівської братії в Тарнові, як до протисовітської оружноі і правительственної організації.

Ривчосно Сапега заявив, що польське правительство не зробить нічого, що було б негідне з чєстю Польщі і иривом скороненя. Се треба розуміти так, що польське правительство дозволить перебувати на своїй території петлюрівській братії, але не як військовій або правительственній установі, але як звичайним приватним людем.

Що польське правительство здаєт ся вкінці мусіло згодити ся на домагане совітського правительства, щоби Польща зірвала вські зносини з Петлюрою, свідчить слідуюча депеша з Берліна в американських газетах:

БЕРЛІН, 5. мая. — Сюди доносять, що Петлюра і його "правительство" видані з Польщі. Після деяких відомостей представник Петлюри приїхав до Будапешту, де веде переговори з угорським правительством в справі приїзду на Угорщину Петлюри і організації угорським правительством разом з ним нового походу на Росію.

Чи са депеша якряз правдива, напевно ще не знати. Одначе дуже можливо, що вона правдива. Коли б однак вона і не була се зовсім правдива, то чи тепер чь в четвер прийдеть ся Польщі (коли її не думают вислати війною проти радянських републик антантські імперіялісти) заіквалітувати тарнівський петлюрівський бізнес, если вона схоче виповнити всі умовля риського мирового договору.

Так скандально кінчить ся пєса служба Петлюри у польських панів, таку заслужену заплату дістає Петлюра від своїх хлібодавців за зраду українського працюючого народу і запропанє ся польській шляхті!

Мурин спротив вже свою службу і може відійти... В. Блакитний.

НЕЗАМОЖНЕ УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО І ПРОЛЄТАРІАТ СЕЛА.

Село України, на всьх її прокаторах, захопив, схвилював величезний рух, що все більше набирає вигляду справжньої, глибокої революції, яка обіщє змінити самі громадсько-господарські основи життя на селі.

Революція по силі і розмаху перша і найбільша з усіх попередних масових рухів, які зазнала Україна в історії. З глибини, з під вікових тягарів буйно піднімаєт ся цілий шар людности, який досі коли і виявляв себе в історії — то виявляв тільки безладним бунтом, стихійно-руйнуючими повстаннями — шар селянської голоти, незможної верстви селянства. Повстає до життя, розпробує плечі і береть ся до боротьби за існуванє і владу, до творчої будівничої роботи відвичний руб — руб пана-поміщика, підпанка-крамаря, дуки-куркуля, раб темноти, збобонів, відсталости. Тисячами організують ся по закликові радянської влади комітети незможних селян, розправляють ся з куркулем, з рєштками великого капіталістичного землеволіданя, виконуючи цілий ряд завдань по харчовій, земельній справі, справі допомоги фронтови, родинам червоноармійців і т. п.

Сей рух, — стихійний і широкий, покищо перебуває на першому ступні — ступні визволеня від влади куркуля, ступні відбираня землі, харчів, реманенту у зможного селянства на користь незможних. Оскільки се є революцій, оскільки се є переворот — то осмілюю на сьому ступні вона має руйнуючий характер.

Руйнуєт ся більш продуктивне велике господарство, гине в острій громадянській боротьбі наслідки попередньої великої праці. Але ся руїна, сі втрати — тільки шлях до будованя нового кращого на місци зруйнованого. Від руїни — неминучо повинно перейти до будівничтва, відновленя сільського господарства — відновленя на таких основах, які давали б запоруку в тому, що старі відносини, старий лад не повернуть ся. Серед незможних вже помічаєт ся тяга до переходу від першого шабля — руїни, до другого — будівничтва, намічаєт ся шуканє нових форм землекористуваня, земледобри і взагалі господарованя. Передаєи, висліки на садинах, бажанє до переселеня, часті випадки гуртованя навколо спільного реманенту і т. п., — се все свідчить про шуканє селом незможного селянства.

І тут величезна роля випадає на долю сільсько-господарського пролетаріату, — тої частини робітничої класи, яка має постійні стосунки з селом, працює в близьких селу галузях промисловости — в радянських господарствах, култьохах, цукровій, лісовій і т. п. галузях господарства. Не втративши звязку з селом, маючи змогу до нього як найкраще приступити — сільсько-господарський пролетаріат у великій мірі позбав ся власницьких, дрібно-буржуазних інстинктів, які ще панують серед незможних, штовхаючи останних на веденє окремих, дрібних, недокровних — але киче власник, про які завжди мріяв незможний селянин, господарств.

Більш свідомий і сталий він може дати відповідь на шуканє незможних, повинен показати приклад.

В свідомості сільсько-господарського пролетаріату більш міцна думка про те, що земля — не резна (гума), що її не розтягнеш, що правильно веденє, добре поставленє велике господарство прогודהє в кілька разів більше людей, ніж роспорощен на тій самій площині кілька дрібних господарств, у яких не можна ні пекати вищих культур, ні поставити правильного сівобороту, ні вживати повні використувуючи сільсько-господарські машини.

Прекрасною ілюстрацією такої свідомости с.-госп. пролетаріату, батраків, можуть служити рілнічні (хліборобські) робітники в Польщі, обєднані в могутньому професійному союзі, який своєю революційною боротьбою завдав немало клопоту польським поміщикам. При наступі Червоної Армії в глибини Польщі — до представників Радянської влади являли ся делегації від польських батраків з економій з проханєм не допускати поділу і зруйнованя сих великих култьурних господарств, що в руках робітничтв будуть величезними цінностями не тільки для самогго батрацтва окремих економій, але і для всьх дооколичних селян. Доходило до того, що сі батраки прохали зброю для оборони народного майна від розділу і ростигуваня.

Звичайно розруха утворена війною імперіялістичною і безперестанно трирічною війною в сільсько-господарській промисловости України — роспорощила значні сили с.-г. робітничтв, а в тих що лишили ся — не сприяла розвитку й зміцненню твердого класового свідомости. Але, не дивлячись на се, сільсько-господарський пролетаріат України — і зараз є та далі повинен бути ще більше провідником комуністичних ідей, передовим в новому господарстві на селі, не змішуючись, не роспорощуючись у масі незможних, — але ведучи їх за собою, показуючи приклад своєю спайкою, трудовою дисципліною і свідомістю класових і виробничих завдань.

(Харківський "Комуніст".)

ОСНОВАНЄ НІМЕЦЬКОЇ КОМУНІСТ. ПАРТІ В ЧЕХІ.

Дня 12. марта с. р. в Райхенбергу відбув ся зїзд німецьких комуністів Чехословаччини. Взяло в ньому участь 127 делегатів, що заступали 759 округів, 4 представників молодіжкі та 3 представників преси. Зі представників братніх партій являли ся провідник комуністів Німеччини та заступник Ш. Інтернаціоналу Вальтер Штекер з Берліна, якого поліція виділила зараз другого дня зїзду, представник німецьких комуністів з Австрії Штрассер, за чеських комуністів д-р Шмераль, Скеляк, Штурці і інші. З Лондону прибув теж представник комуністичного органу: "Daily Herald". Привітні письма прислали: Беля Кун іменем прездії Ш. Інтернаціоналу, Муна та чеські робітники з Кладна, українські комуністи Підкарпаття і інші.

Перший реферат про світову кризу капіталізму і Ш. Інтернаціоналу вилосив посол Крайбіх з Райхенберга. Реферат тривав цілих 4 години. Про програму і організацію партії реферував Найрат. Дискусія над сим рефератом тривала два дні. Шойно четвертого дня зїзду вилосив посол Крайбіх реферат про "Комунізм і національну проблему". "Німецькі комуністи — сказав між иншим Крайбіх — заявляють, що не хочуть, щоби земля, які замешкують, а які дістали ся чеській державі, стали тереном нових боротьб другою Альзвєйцею і Лютаринґею". При кінці відчитав Крайбіх протест проти політичних репресій, якого присутній комісар не дозволив докінчити.

По ухваленю організаційного статута і виборі управи партії, наради зїзду закінчено. Нова партія видала вже маніфєст до пролетаріату чехословацької републики.

СОЦІАЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ В УКРАЇНСЬКІМ СЕЛІ.

(3 розмови з головою В.Ц.В.К. тов. Петровським.)

Тов. Г. І. Петровський, що по вернув ся з двомісячної мандрівки по Правобережній Україні, поділив ся своїми богатими вражіннями в розмові з співробітником Укроста.

Разом з представниками Народних Комісаріятів Ц.В.К. України він обїздив головним чином Катеринославщину, Київщину, Волинь і Чернігівщину. Перед зупинками, де пропонувало ся проводити працю, ми звичайно заздалегідь попереджали органи повітової влади длятого, щоб було скликано повітові наради незможних селян.

Треба зауважити, що агітпуть імені тов. Ленїна сприяв всю свою працю на обміркованє політичних, господарчих і організаційних питань, які цікавлять незможне селянство, — на особливих нарадах, яких було скликано більш, ніж ступі. Чисто мітинговий праі агітпуть віддав значно менше уваги.

Всі сі наради виявили, що на Україні революція в сільським життю подала, але неухильно прокладає собі шлях. Перш за все на сих нарадах незможного селянства ми ставили питання про організованє Радянської влади в центрі і її завданя на місцях. З рязною ясковістю перед нами став виразний малюнок боротьби незможного селянства з куркульством, бандитизмом, а також за землю і реманент.

Всі наради з незможними селянами яскраво давали необхідність агальної і невідкладної організації комнезаможів. Нема сумнівів, що куркулі в перд незможними не встоять. На місцях пошастаю з цілковитою ясвістю встановити, що бандитизм знаходить собі ґрунт виключно серед куркульства і богатів села. При детальних розпитах незможних селян зясувало ся, що куркулі скрізь допомагають бандам, дають харчі і всьлякою підтримують існуванє бандитських зґрад.

Скрізь виявило ся прагненє незможних селян за вську ціну організованя, щоб протистати куркулі, що мішно зґрутував ся. Коли незможні селяни переконувались, що Радянська влада безумовно стоїть на захисті їх інтересів, — вони виявляли, що при підтриманю Радянської влади вони виконують яке-завгодно роспайованє. Особливо яскраво сї настрої незможних виявив ся в Сосниці, де делегати повітового зїзду комнезаможів, які зрозуміли, що все влада в селі — в їх руках, казали: тепер роспайованє буде виконано нами.

Незможні селяни вже піднесли ся до розуміння державного значеня свого існуваня і самі проводять рішучу боротьбу за своє самоорганізованє. Неприємний війну оголосили незможні дертирству і бандитизму, які ідуть їм самим на шкоду.

Всі візитації сі виявили, що змішувати представників незможних селян з членами Виконком безумовно не можна. На всьх нарадах, в яких були закінчені взяти участь як незможні, так і члени сільських і волостних виконкомів, можна було спостерігати певний антагонізм.

В той час, як куркулі, що забрали ся до Виконкомів намагали ся переводити роспайованє одноаметним засобом, але незгідно класовій ознці, за яку вперто і неухильно стояли незможні селяни, на всьх нарадах підчас обміркованя питаня про роспайованє незможні казали: "хто має більш, з того і взяти треба більш".

Краще зі всьх організованих незможних селян на Чернігівщині. Гарно стоїть також справа організації комнезаможів на Київщині і Волині.

Скрізь селяни підносили питання про висшу форму оброблюваня землі. В деяких районах Чернігівщини і Київщини є вже сільсько-господарчі комуні, члени яких працюють спільно. В сих комунях слово "моя" відносно до всьго майна і реманенту, як живого так і неживого зовсім забуто: у всьх, і дїтій і дорослих, на язичі лише слово "наше".

Маючи поділок рівний, а худоби навіть і менше за других селян, члени комуні змогли значно організувати своє господарство, що викликає в інших селян певну заздрість.

В протилежність загальноселянських зїздів, які далеко не завжди знаходили з Радянською владою спільну мову, наради незможних скрізь ухвалювали резолюції про цілковиту солідарність з комуністичною владою. Незможні висловлювали цілковиту готовність взяти участь разом з робітниками в спільній боротьбі проти зовнішних і внутрішних ворогів Радянської влади. В протилежність куркулям, які невідмінно вимагають від нас постачаня селі соли, дотту, мацуфактури і т. п., незможні селяни досконально розуміли становище влади; на сі питання не налягали.

Можна з певністю сказати, що незможний селянин, що підняв ся зараз, в найострішу добу соціальної революції, що переживає Україна, відграє визначну ролю і подасть могутню допомогу притягненю широких селянських мас до комунізму.

Праця Політвідділу Потягу мала величезний успіх, якому особливо запомігав Політком потягу т. Каложний, досконально ознайомлений з умовами селянського життя і інтересами селянства.

Незможного селянства, які купили досі. Наші сили ростуть і множать ся. В справедливим користуваню многомільоновою мас біднішого селянства, що збудило ся, полягає, найближче завданє Радянської влади на Україні.

В звязку з цілковитою відданістю незможних селян Радянській владі, вся праця Радянських і партійних органів повинна бути звернена на закріпленє за незможними селянами всьї повноти влади на селі, на організованє найудоскональнійшої форми сільського господарства, і на нещадну боротьбу з куркульством, в загибелі якого не може вже бути ніякого сумніву.

(Харківські "Вісті".)

Погромщики — будівниками "Палестини" на Україні.

Істнує еще десь на світі "українська пресова служба", хоч правдильніше її лїдовала-б назва "пєса служба". Завданє сї "пресової служби" є "руководити повстаннями" на Україні, а опісля доносити про них чорносотенній пресі. І нічого не обходить те, що Тютюнник сидить собі спокійно в Галичині і смієт ся в кулак, коли вона про него пише, що він "руководити повстаннями" на Херсонщині, та виріває большевицьких комісарів. І нічого не обходить також і те, що прибувший з Києва до Львова безпартійний чоловік, як доносить "Вперед", смієт ся, читаючи рєзєляції в "Ріднім Краю" про повстаня на Україні.

Донесеня сї "пресової служби" про повстаня на Україні, які передеркує, вся тутешня чорносотенна преса, є такою самою правдою, як те, що на світі істнує "У.Н.Р." з "правительством" Петлюри на чолі.

Сі донесеня "пресової служби" про повстаня на Україні навіть не всі тутешні чорносотенні газети передеркують. Ось, приміром, може через "недогляд" тутешня українська догляда преса "опустила" чи "забула" подати до відома своїх читачам відозву "комітету повстанців Поділля і Волині" (чи не з львівського "Українського Вістника"?), в якій "повстанці" закликаючи Жидів до повстаня проти большевиків, обіщують їм у відплату збудуванє на Україні нову Палестину. В тій відозві між иншим говорять ся:

"Канчемо вас, Жиди, злучити ся з нами і сотворити сильну громаду борців за ваші і наші права. Ти, жидівська молоддь, спосібна ибєснати зброю, твори леґіони, будь гідною потомків Мойсея осободителя. Повстанце всі і йдїть в ряди повстанців, бо надійшов час походу на Москву..."

А кінчить ся відозва такими словами:

"Хай живе незалежна демократична Україна, хай живе тут, на Україні, ваша Палестина, хай живе спільність і єдність українського і жидівського народу!"

Хто укладав такий "барвистий поклик" — чи редакція "Укр. Вістника", чи сама "пресова служба", чи знаємо, але для укр. жовтих газет се дуже гірка пігулка і одна з них не в силі була її проковтнути. До сего часу редактори жовтої преси всіма силами впоювали в своїх читачів, що все лихо на Україні походить від Жидів і що комуністи всі Жиди, тому давно пора вигнати їх з України до Палестини, а тут на тобі, радуй ся: "Хай живе тут, на Україні, ваша Палестина".

Е, чорта з два збудуєш з ними, з отими повстанцями та "пресовими службами" свою державу! Мусій.

Приготованя до торговельних зносин України з заграницею.

В Одесі змобілізовано студентів-економістів, котрі будуть використані для торговельних зносин з Балканом. Студенти перейшли спеціальні курси про стан кромислу в балканських краях, про економічний політику радянської влади, а також курс політичної грамоти.